

<http://portal.verslista.hu>

Képzeld el...

Húsvét - Tavasz - Szeretlem

Irodalmi folyóirat

A Barátok Verslista kiadványa – 2012/1. szám

SZENT
KINGA
1124-1292

Kedves Olvasó!

A Barátok Verslista Képzeld el... című irodalmi folyóiratának ez évi első

számát a HÚSVÉT - TAVASZ - SZERELEM témakörben adtuk ki. Borítóját Baranyai Attila - a budapesti Belvárosi Nagybldogasszony Főplébániáról és környezetéről készített - fotói díszítik.

A folyóirat elektronikus változatát továbbra is megtalálják a <http://kepzelde.hu> oldalon. Írásainkat fogadják szeretettel! Folyóiratunk olvasásához kellemes időtöltést kívánok!

Gősi Vali szerkesztő

Tóth József: Virágvasárnap (részlet)

A számár

Nem láttak soha még ilyen csodát,
Virágszőnyegen lépked patám.
Busa fejem büszkén tartom a szélnek,
Keblem feszül, balzsam fülemnek
A hozsannás ének.
Pálmaágakkal űz pimasz legyet
Hátamról az ünneplő sereg.
Virágillat bódít, szemem opálos,
A nép sírva, zokogva ünnepel.
Boldog vagyok, boldogabb,
Mint bármely szürke más,
Csak azt tudnám, hogy mit keres hátamon,
Ez a Jézus, ez a koldus Messiás!

A saru

Nagy ricsaj ez,
Ma még ünnep.
Szép emberek
Szép reménye.
Szárnyal a szív,
Pirul az arc,
Kék égen jel:
Fehér galamb.
Győz majd a Jó,
Ha elmegyen.
Az ács fia
Mond: Úgy legyen.
De jaj nekem,
A porban lenn,
Csak én tudom,
Hová viszem.
Lábbelinek
Gyászos ének,
Embereknek
Dicsősége.
Kakasszóra
Nem csak én,
Elhagyom, mint
Itt e nép.

Szabó Edit Irma: Színes tavasz

Bóbitát növeszt a pitypang,
a gyöngyvirág csilingel,
tavaszi virágvarázslat
eső-imát énekel.

Illatával hívogat a
lila lángú orgona,
fürt-függönyén zümmög-szólal
kék fadongó-harsona.

Balzsam-fátyol félrelebben,
bódulok az ágak közt,
virágporos végtelenbe
lepkeszárnyon repülök.

Estnek adja színeit a
nyíló százsorszép-mező,
alvó bogarakat ringat
lágyan legyező szellő.

Komor Zoltán: Így érkezik a tavasz

És beköszönt egy új tavasz: a városra telepedő friss hajnal fényéből fiatal, meztelen párok szikrái pattannak elő, s futnak végig a még alélt, hótól fehérlő utcákon. Az ablakhoz ébredő emberek fáradt, téltől sápadt arca tapad; a levegőbe utolsó sóhajukat köpik a tetőn sorakozóra gyűlt kémények; az égen fagyott felhők olvadoznak, s csöppjeikből szivárvány kréta-kerítése nő a házak fölé. Ásítás - az illatok egymásba szőtt kavalkádja: nyújtózkodik a hosszú álomból ébredő fény, olvadt fémként csordogálva a házak közti árokban ütközik a lámpaoszlopoknak, s törik sugarakra.

- Itt hát a tavasz! - suttogja sok száj, odakinn pedig a fiatal és meztelen testek ölelésben izzadnak, bőrük érintésétől eltűnnek az utolsó hókupacok is, a hátul hagyott vizet felszívja néhány, az út szélén szomjasan tátongó csatorna. Nedves csók, a vágytól reszkető sóhajok - szerető igék hívószava. Szárnyak nőnek, és minden repül; a hentergő párok

alatt virágok friss hajtásai bújnak elő a parkok földjéből - ébredő rovarok zümmögése; elektromos vibrálás, madarak köszönő csicsergése - kéz a kézben, tekintetek most mélyen egymásba fúrva: arcok pupillákban - lélektükrök vigasza és kéjtől reszkető sóhajok.

Itt a tavasz, és ébred végre a város: fáradt szemei a Napra nyílnak, és torkából a világűr keblére szalad egy ásítás.

A csöndes téli éjszakák jégbőröndjüket cipelve a szférákon túlra kötözték.

Bodó Csiba Gizella: Nagy körök után

Négy esztendősen hittem Benned,
Bár nem tudtam, hogy Te - vagy!
„Láthatatlan-eléd” vittem
egy kihűlt, kicsiny, szürke madarat.

Mielőtt hitedbe merülhettem volna,
Formálták gyermekszellemem,
Tavaszi szél - én - kételkedő,
Ez idő tájt nem voltál velem.

Lettem az életnek, sorsnak
Pofonba szaladt játékszere,
Hosszúra engedett póráz végén
Lazított, húzott a Gazda keze.

Az élet átfolyt görgető érként
Üveg-törékeny létemen,
Mire hiányolt, kutatni kezdett
Téged a palackba zárt értelem.

Ha megérjük, újra gyermekké válva
Keresni kezdjük védelmedet,
Póráz már nincs, erőnk is fogytán,
Nem ágálunk, szótlan hajtunk fejet.

Támaszkodunk a zarándokbotra,
A térd rogyant, s könnyen lehet,
Csak a finisben, célszalag szakítva
Értjük meg valós, igaz létedet!

Kovács Daniela: Fátum

Ködökkel küzdve sikongat a szél,
hajnal fakul az esős éjszakára,
jeges párkányomról egy árva kis levél
integet buzgón, ablakomra szállva.

Lelkem kiréved, szemem tággá mered,
míg csodálom a levél édes, röpke táncát,
s ha szívem nem volna láztól ily beteg,
ő is meghallaná örömujjongását.

Ám ő most siket, csöndes, mint a sír,
sötét óráinak se vége, se hossza,
s míg nem jön felőled semmiféle hír,
boldog emlékeink ízét álmodozza.

Torma Zsuzsanna: Gyermekkorom húsvétjai

Amikor én még kislány voltam, húsvétkor a nyuszi nem előre elkészített fészekbe „tojta” a húsvéti tojásokat.

Mi, akkori kisgyerekek nem tudhattuk előre, hogy hova hozza a nyuszi az ajándékot: a hímes tojást.

Manapság a gyerekek maguk határozzák meg, hogy hova jöjjön a nyuszi, s friss füvekkel, apró fehér pipitérekkel, ibolyákkal díszített fészkekkel várják.

Nem tudom, szívesebben jön-e a nyuszi ezekbe az előre elkészített fészkekbe?

De azt tudom, hogy régen, húsvét előtt, az akkori kisgyerekek is nagyon várták a húsvéti ünnepeket. Emlékszem, nekünk, akkori kisgyerekeknek a tavasz akkor kezdődött el igazán, amikor meleg cipőinket új szandálokra válthattuk. Mert új szandált kaptunk húsvétra. Abban az évben már nem jutott másikra, azért hát nagyon kellett rá vigyázni. Először a vasárnapi misére vehettük fel.

Belebújtunk szandálunkba, ha hűvösebb volt az idő, fehér zoknit is húztunk lábunkra, magunkat szép ruhába öltöztetve, elindultunk a nyuszi-fészek megkeresésére, a harmatos húsvét reggelén. Hogy megtalálhassuk a már régen óhajtott hímes tojásokat, nyuszi-cukrot, és néhány aprócska ajándékot: kis lapátot, kis vödöröt, később már kis bádog tűzhelyet - kis edénykéssel.

Igen, akkor még nem volt divat a Barby baba - drága szoba- és konyha-berendezéseivel. Akkor nagyon tudtunk örülni még a rongybabáinknak és a porcelánfejű babáinknak is, amikkel éppúgy - s talán még örömtelibben - tudtunk játszogatni, mint a mai gyerekek a Barbyval. Mert a rongybaba olyan kedvenc volt, amit talán soha nem dobtunk volna el, hiszen ha megsérült, össze lehetett varrni, és úgy megszoktuk, hogy nem adtuk volna egy másikért.

Megtaláltuk a nyuszi-fészket vagy egy csalánbokor, egy szénakazal mellett vagy egy mogyoróbokor alján. Annál nagyobb volt az öröm, minél eldugottabb helyen leltük meg a fészket. Másik évben már megint más helyen találtuk meg a fészket és a reménykedve várt ajándékokat.

Ma is, ha tavasszal látom az udvarokon a harmatos fűcsomókat, csalánbokrokat, mindig eszembe jut gyermekkorom számos húsvétja, amikor nem féltünk kiszedni az ajándékokat még egy csalánbokros fészekből sem!

Baranyai Attila (Anisse): Kipattant lét-buborékok 15.

csók és szerelem
Egyiptom vad tájain
ábránd, vak remény

Gösi Vali: Számadás

Mióta mondod: nincs időd...!
Nyár köszön el, nyomán az ősz,
és megint fehér világban kergetőz'
milliárd fagyos hópehely,
szavadat jég-csendbe rejtve el.

Tavaszig megint elmarad,
hogy átkarolod a vállamat.
S ha csenedet megtöröm néhanap,
magadba rejtve gondodat
elsietsz: valami mindig fontosabb...

Hallgatag maradsz soká, rideg,
s míg átdideregjük az éjeket,
ablakunk sötét, fénytelen üvegén
kinyílik újra a jégvirág:
villanó remény...

S a hirtelen olvadás alatt
a csendben percenik szavad:
becéző megint mindegyik.
Szemedben gyémánt-könny gyűlik,
s mire „est borul a késő mára”*,
meleg karod hív számadásra.

(*Szádeczky-Kardos György: Nincs idő)

Kovács Daniela: Hagynám, hogy keress

Oly mély a csönd... most dalba olvadnék,
szívzörejedbe hullnék elalélva,
s hagynám, hogy keress, ott vagyok-e még,
csak szép szavadra bújnék elő néha-néha,

s ha bomlott melled varként rám tapadna,
vérvörös falába egy jelet karcolnék,
mely nem forrna be soha, csak tovább szakadna,
hogy örökké fájjon e kínban fogant szépség.

Hisz amíg fájna, én is benned lüktetnék,
akár a hegyek mélyén zubogó patak,
két szívdobogás közt csöndedbe süppednék,
s a következő fájásod várnám hallgatag.

Schvalm Rózsa: Elemek vad harca

Tél s tavasz-találkozás - friss kikelet hajnalán,
Tél maradna még, tavasz sietve jönne már.
Vad viharban zúg a szél, két ellenfél harcra kél,
ki lesz az erősebb, győzelem vajon kié?

Utolsó csepp erejét megfeszíti még a tél,
hullnak fehér pelyhekben dermedt könnyei.
Az erdő fáit csillogón takarja még a dér,
táj didergő sóhaja, felhatol az égig.

Sóhaj visszhangjára oszlik már az ég homálya.
Szürke felhők tűnnek már, nap sugara árad,
tavaszi szél tél viharát viszi messzi tájra.
Zengő madárének száll szellő dallamára.

M. Simon Katalin: Merengő

Tavaszc jött,
Én mégis fádom,
Hiába napfény,
Zsongás,
Álmok,
Itt állok,
Hol van,
Ki szegre
Akassza
Téli ruhám,
Vállam
Virágok
Selymével
Borítsa,
S álmodnánk
Kettőnk
Tavasznál?

Könyves Tóth Enikő: Halld, szól a lélek

Nagyszombat van.
Virrasztok...
pislákoló gyertyám ónsugarában
bénultan keresem a szentek hangját,
hisz Te nem látod,
riadt szívem koldusrongyba öltözötten,
nincs hangom, fülem nem hall, szemem nem lát,
kiűzetett lettem a Kegyelemből,
vonszolom néma sikolyom.

[...]

Holnap hitet teszek,
s az élém gurult tükörcserepekben
még egyszer álmodom
a ragyogásban született testvért.
Lelkemben békét szül a csend.
Jézus feltámadt égi fényével
a világosság mámoros öröme
felold és befogad,
eljön végre a szeretet
mindenekfelett.

Szabó Edit Irma: Gyógyvarázs

Hát megjöttél,
elveszettnek hitt
lélek-hangokon.
Mezei virágok
csokra asztalomon.
Itt vagyok,
hogy törlesszem
szeretet-tartozásomat.
Akár a háttérmuzsika,
szól zengő szavad.
Mondd el, ráérsz,
s én ráérek,
gyógyvarázzsal megszentellek.
Legyen a miénk
a mindenről elfeledkezés,
a téren és időn
kívüli létezés.

Kovács Daniela: Ha álom vagy

A vágy itt feszül, ujjaim hegyén,
s míg szempillámat lomhán zárom Reád,
Te nyújtózz csak szívem nyitott tenyerén,
én majd lelkemet göngyölöm alád.

Kényelmes így? Nézd az örök omlást!
Ha látlak, semmim nem maradna ép.
Szeresd bennem a szép szavú romlást,
s hogy éltem, légy Te a hű bizonyíték.

Én majd vigyázlak, véremmé iszom
a hited, az üdvöd, a csókod, a szád,
Te éltető gyönyör, Te pusztító iszony,
ha álom vagy, engedj álmodnom tovább.

Szelinger Kornél: A sztyeppék lovasai

Ez a tavasz különös tavasz volt, a 895-ös év tavasza. A vad természet: fák, növények, állatok mind kelet felé fordították a fejüket. Valami volt a levegőben, valami nyugtalanító, valami rettenetes. A Kárpát-medence szlávok és morvák lakta népe élte a maga életét. Születtek, éltek, haltak. Apák fiaiknak adták át őseik tudását, és régi históriák kéltek szárnyra. Szájról szájra terjedtek a mondák, régvolt ősi regék a vad lovas törzsekről. Hunok, szkíták, avarok vágdtáztak a történetekben, lovasok, kiknek nyila sohase tévesztett célt. Nyomukban pusztítás járt, tűz és halál. A szláv népek félték ezeket az időket, és szívük megremegett, ha a puszták vad népeire gondoltak. Ezen a tavaszon volt is okuk félelemre: Szvatopluk morva király szövetségest keresett a frankok elleni háborúhoz. Valami mozgolódás támadt keleten, különös történetek keringtek. Ezeket a híreket olyan vándorok és kalmárok hozták, akik a

Dnyeper mocsaras vidéke felől érkeztek. A szlávok ismerték a türk és kazár népet, kereskedtek velük. A tájékozottabbak hét szövetséges törzsről beszéltek, akik a hunoktól származtatták magukat. (A rettenetes hunoktól, akik bevették a római sáncokat, és feldúlták fél Európát.) De nemcsak ezt terjesztették, hanem azt is, hogy lovaiknak új legelőket keresnek. A távoli, vad föld nem adott elég legelőt a sztyeppei népnek. Az egyik törzs előző évben járt is arrafelé, a bizánci császár szövetségeseként. Az érkezett hírek igazak voltak, s a vad lovasokra gondolva rettenet ült az emberek lelkén. Egyre többen vándoroltak a Kárpátok hegyei felől a Tisza és a Duna folyó felé. A békés, földművelő nép nyugtalan volt, félve várta az elkövetkező időt. S a tavasz-nyapon a félelem testet öltött a Kárpátok bércein. A felkelő nap sugara fényét a Vereckei-hágóra villantotta. A napsugár tizenöt lovas barna arcát simogatta. Ott álltak a hágón, büszkén és erősen. Tekintetük kíváncsian pásztázta a síkságot alant.

Fegyveres lovasok voltak, Álmos fővezér felderítői. A harcosok három napot töltöttek a terület megismerésével, majd eltűntek a bércek mögött. Mintha a föld nyelte volna el őket, szagukat elfújta a szél. Napokig nem történt semmi, a világ mintha visszanyerte volna békéjét. Azonban a kilencedik napon a föld szíve megdobbant, és távoli morajlás hallatszott. Vízimadarak százai csapódtak föl a mocsaras nádasokból. Szárazföldi állatok ezrei menekültek - életüket féltve - a rettenetes fürgeteg elől. Földindulás volt ez, ami iszonyú népet sodort a Kárpátok bérceire. Ázsiai vad lovakon, állatbőrbe burkolózva, felfegyverkezve megérkezett a magyarok népe. Földöntúli robaj, fegyverek csörgése, lovak nyerítése hallatszott. Először a katonai erők, majd több hullámban napokon keresztül a pusztai magyar nép. Hozta magával mindenét: asszonyait, gyerekeit, állatait és vagyonát. Elsodort maga elől mindent: fegyveres erőt, ellenállást. E népet már Árpád vezette. Ő volt a hét szövetséges törzs vezetője, az új haza meghódítója.

Katonai szövetségesként jöttek, de itt maradtak. A tavasz hárfahúrján különös dalt játszott a szél. Egy nép új hazát talált és elkezdődött a honfoglalás.

Gósi Vali: Csillagéjben

Ha felengednek zord, kemény fagyok,
fény-emlékként tavasszá olvadok,
átadom a végtelen ölének
a jégvirágként nyíló bánatot.
Tavasszal a földi szenvedések,
vak remények végleg elvetélnek,
és minden fájás messzi oldalog.

Bánatom a metsző, jeges ūrben
még várja a nagy, végső enyhülést,
harmatkönnyű, játszi fényre vágyón,
mint dermedt fagyból ébredő világ.
Könnyeimen fényvirág fakad majd,
lelkem egyesül a mindenséggel:
örökifjú tavasz - csillagéjben.

Tóth József: Május

Már megint a szerelem?
Vagy a részegült tavasz csődít rám
Újabb férfigondokat?
Ki hiszi el nekem, hogy nem vagyok rossz,
Se rosszabb a többenél,
Csupán sejtjeim lázadása ez,
A beletörődhetetlen megsemmisülés
Gondos elrendeződése ellen?
A tudat sejti, nem rosszul,
Csak magamra szabott gyengeségemet,
Mert pezsdül az anyag, amiből gyúrva vagyok,
S félek, hogy ilyenkor, májusban
Visszaél vele.

Kamarás Klára: Három lépés
(A szánalomtól a kegyetlenségig)

1.

BÁRÁNYSIRATÓ

A bárányokat mindig leölik.
Feltálalják,
kutyák vagy farkasok azok,
kik őket habzó szájjal megeszik?
Mindegy nekik.

Közöttünk jár a félelem.
Ha összebújunk
félénken vacogva,
s hiszünk a gőzölgőn
védő akolba',
hát egyenként tépnek,
nyírnak vagy vágnak...
Utólag nincs helye a vádnak!
Mindig lesznek Pilátusok,
és minden kéz, fog és köröm
újra csillámló, tiszta lesz.
Jöhet a húsvéti öröm...

Bárány, ne sírj!
Ne bégezz!
Ne nézz a késre,
mely testvéreid
meleg húsától véres.
Gondolj az ékes tálra,
mely felmagasztal majd
vendégre várva!

Mit számít, hogy csak egy az életed!
Melyik gyomorban végzed és mikor...
hát nem mindegy neked?!

2.

SOVÁNY VIGASZ

Bárány, ne sírj, ne bégess!
A farkasok ideje véges.
Volt arra példa,
hogy nem a bárány lett az első préda.
Jövőd kitarul, látsz még tarka rétet,
mielőtt utolér a végzet.
Bárány! Hát téged nem vigasztal
a díszes tál és az ünnepi asztal,
mely végül felmagasztal?!

3.

HÚSVÉTI MESE

Bárány, ne bégess!
Ígérem, minden késem éles,
és nem fog fájni:
történjen bármi!

Szakáli Anna: Lelkembe

Lelkembe írlak, jelet teszek rád,
szeretet pecsétje, kedves orcád.
Szeretlek, hogy egyetlenem legyél,
csillagsorsod fényesen beszél,
hogy létezel, öröm repdes, tarka
virágszirmok repülnek a szélben,
imám halk zsolozsma érted, értem...

Végh Sándor: Festett éj

Magánytrolik üldözik az éjszakát,
a semmiben ül az egyedüllet magány.
Éjpillangó libben át képzelt álmok
műfényrágta illatos burkán.
S míg az éjszaka egyre recseg,
a csend pihen, fagyba zárt hullámokon,
álmok táncolják át az életük mámorát.

Lázár Nelli: Tavaszra várva...

Hol vagy, tavasz, fénylő égbolt,
Zöldellő fák? - olyan rég volt....
Tart még a tél, oly kevés a fény,
Hosszú esték, s még hosszabb éj.

Velük feleselek minduntalan,
Vitázunk jókat, de mi haszna van?
Tudom, hogy hiába, ám figyelnek rám,
Hallják a hangom, ha szótlan is szám.

Vár rám a sötét, ha a nappalnak vége,
Bár ideje fogy, de nem múlik mégse.
Így van ez rendjén, tudom én jól,
A természet ilyen, csak hallgat, és nem szól.

Hallani mégis ezer szavát,
Ha zeng az égbolt, ha susognak a fák.
Szél süvít olykor, ha úgy támad kedve,
A változás nála csak pillanat műve.

S én csodálom minden pillanatát,
Próbálom érteni, mert kell, a hangját.
Tenni ellene úgysem tudok,
Erősebb mindennél, én kevés vagyok.

Bár duzzogok néha, és nem mindig tetszik,
Hogy tehet Ő bármit, nekem meg nincs mit.
Hát marad a kérdés, hogy mit szeretnék -
Most téged, Tavasz: csalj szemembe fényt!

Irodalmi pályázatok: <http://poeta.hu>

Papp Für János: kopogtatással vagy nélkül

ha közelebb engedlek
ha beengedlek ha megszeretlek
kulcsot kell adnom mindenhez
bentről nézel/nézhetsz kifelé
láthatsz figyelhetsz úgy
ahogy én is teszem
persze együtt is lehet
mégsem lesz szűkebb a tér
de vigyázz
az üveg mögött mindig súlyosabb a csend
elférünk ott ketten is
ahol eddig egyedül sem
valaki más is használja dolgaimat
de van amiből nekem is csak egy van
oszd meg úgy hogy ne lássam arcodon
a kellékek átrendeződnek
felveszik a szereplők kiterjedését
egyre jobban illenek majd
közös alakunkra
szebbek leszünk és csinosabbak
karcsúbbak az üres vázánál
előttem lehetsz meztelen
a bizalom nem hord nagykabátot
érkezhetsz bármikor
benyithatsz meg se állj az ajtó előtt
lódobogás-szívvél törhetsz a szobába
akár kopogtatás nélkül
nem zavar nem ijeszt meg
hisz ugyanaz a zár
de gondold jól meg:
az ajtóknak is két oldala van
nemcsak az ablakoknak

Czégény Nagy Erzsébet: Bizalom

szemedben
pipacsok táncolnak
mikor kattán a zár
huzat viszi ki
lábnyomod
párnám ölel
kéj-borzolt illatot
tenyeremből
megszökött csókok
csukják tegnapom
asztalon üres kávéscsésze
alján barnagyöngy
mosolyod

így hagyom

Bodó Csiba Gizella: Régi, téli történet

1955 tele - hatalmas szánkázás a kis vasút mögötti hegyen. Előttem van a téli és nyári képe ennek a hegynek, két hatalmas sima terület, télen hó borítással, tavaszon zöld vetéssel, majd beérő aranyzín kalászu rozs, búza ringatózással. S a két sima területet magas, elvadult bokor választotta ketté, amitől az egész úgy nézett ki messziről, mint egy óriási, nyitott könyv. Két lapja a finom domborulat, közepén a könyv bordája. Nagyon szerettük ezt a hegyet. Csak gyermeke lehetett a hegynek, s ha ma megnézném, talán csak domb lenne, az is beépítve házzal, keresztül-kasul szabdalva utcákkal.

Szóval, tavasszal örültünk, hogy felmászhattunk rá, csavaroghattunk, tetőn túli gulyadombon, a kisebb-nagyobb szakadékokig, télen pedig sílesikló és szánkópályaként „üzemeltettük”. Remek világ volt.

Azon a téli szombat délelőttön is szánkózott a környék apraja-nagyja. Sütött a nap, kacagva zúgtunk le a tetőről, arra kellett csak vigyázni, hogy a kisvasút pályáját ne érje el az ember.

Ezen az őszen néhány ház építését kezdték meg a domb alján. Még nem igazán szoktuk meg, hogy elvették tőlünk bizonyos értelemben a „hegyi grund” egy részét.

Sorra-rendre leviharzottunk szédült sebességgel, s elkezdjük felfelé húzni a szánkókat, szórakoztatva magunkat mindennel, hogy ne tűnjön hosszúnak a „fel-út”.

A téli nap már jelezte, hogy elmúlt a délidő. Még egy utolsó lesiklás - mondtuk, s mi elindulunk haza. Kipirulva, elfáradva, csajtosan húztuk a szánkót, s már majdnem a bérház sarkánál jártunk, amikor rohanva utolért bennünket Karesz. Lihegett, fújtatott, nagyon gyorsan akart valamit mondani, de elakadt a hangja; .. - Őrület, örület - hadarta, ahogy szóra tudta nyitni a száját. - Nekirohantak a falnak, szétnyílt a feje, mint..., mint a rózsza..., a francba!!! Húzzák haza - szánkón!

- Mi történt? - állítottam le az értelmetlennek tűnő rekedt motyogást.

- Az a szép fekete lány, tudjátok, a Brigád utcából az a szép lány, akinek már vőlegénye van, s akivel együtt voltak fent egész délelőtt. - Ismét mély levegőt vett. - Amikor eljöttetek, és ők lezúgtak a hegytetőről, nem tudták megállítani a szánkót, és belerohantak az egyik ház sarkába..., telibe találták, vagy a ház találta őket telibe, illetve fejbe. A lány - nem tudom a nevét - ült elöl - széthasadt a feje. Azt mondták, azt mondták, jaj Istenem, a francba ...! -

Karesz elhallgatott, követte a megmeredt tekintetünket. A Brigád utca közepe táján talán négyen jöttek lehajtott fejjel, messziről is látszott, hogy mint a hó, olyan sápadtak. A szánkót az a fiú húzta, akiről azt mondták, hogy a vőlegénye a szép, fekete hajú lánynak.

A szánkón kirajzolódott a test. A fekete haj egy része csapzottan, véresen lógott le majdnem a földre. Az úton a kisvasútig látszottak a vérpettyek, mint a pünkösdi rózsza lehullott szirmai.

Tizenhat éves volt a lány, akinek nem tudtuk a nevét, akinek már vőlegénye volt, s aki délelőtt még nevetett, ahogy siklottak le a szánnal, a napsütésben.

Valószínűleg boldog volt.

Fent az utca tetején is tanácstalanul állt a sihedercsapat, némán meredtünk a látványra, ahogy bekanyarodtak a családi ház kapuján. Csend volt, vagy legalábbis nem emlékszem, hogy mi volt utána - elment a visszaemlékezés képe e pillanattól, mint az álom, amikor felébred az ember.

Azon a télen többé nem mentem fel a hegyre szánkózni.

Schvalm Rózsa: Eljött a szép tavasz

Oszlik a sűrű éji sötétség,
nap korongjának bíbora feslett.
Hajnali harmat csillantja gyöngyét,
sejtelmes fényben ébred a reggel.

Lágy szellő lebben, méhecske zümmög,
gyűjti a nektárt nyíló virágon.
Messze földrészről fecske is megjött,
éneke hangzik, röppen az ágon.

Orgona bokra zsenge rügyet bont,
eljött a szép tavasz, friss kikelet.
Zöld fű között kis hangya szalad most,
felszín alatt is lüktet az élet.

Hol tegnap a tél csendje honolt még,
ma minden oly frissen éled, virít.
Hóval lepett táj már csak emlékkép,
tavaszi színek gyorsan elfedik.

A Barátok Verslista honlapja: <http://portal.verslista.hu>

Baranyai Attila (Anisse): Kipattant lét-buborékok 62.

fájó ölelés
kettészakított lélek
megint álmodtam

Százdi Sztakó Zsolt: Húsvét

Vasárnap még eléd hajolt a sok barkaág,
És tőled várták, hogy te tessel majd csodát,
Meváltod őket, a remény nélkül reménykedőket,
Kik az égre néznek, és számolnak minden percet,
Várnak és bíznak,
Zord télre új tavaszt, sorsukra szép vigaszt,
Aranyszájú prófétát,
Ki azt mondja, mit hallani szeretnének,
Mert akkor még nem ismertek téged,
És mert a nép csalódott benned,
Hát nagypénteken keresztre feszítettek.

Kamarás Klára: Húsvéti mámor

(Vers férfihangra)

Belesüppedve egy fotelba
jókedvemet a sör okozza.
Egy asszony, ha nem vén csoroszlya,
szivárványos kedvem fokozza.

Folytatom borral, nincs kizárva,
míg nem dőlök előre-hátra.
Húsvét napján ne üljek árván!
Hej, sül már a húsvéti bárány.

Gősi Vali: „Aki halott, megbocsát”

A húsvét vasárnapi mise után gondolataimba mélyedve, a feltámadás reménykeltő üzenetével a lelkemben igyekeztem fiam sírjához a temetőbe. Az ünnep, sok évvel később is, fájdalmas nélküle. Talán azért is, mert minden ünnepet gyermeki áhítattal várt, és élt meg még felnőtt korában is. Érezte talán, hogy nagyon rövid idő alatt kell magába szívnia a földi élet minden csodáját, hogy aztán idejekorán - 26 évesen - magával vigye végtelen útjára.

Boldog vagyok, hogy a huszonhat év alatt, amit együtt tölthettünk itt a földi létben, hozzásegíthettem őt a vágyott útravalóhoz, a meghittség, a nyugalom, a békesség, a szeretet ajándékaihoz, és ma is visszaidézhetem az ünnepek boldogságától még csillogóbb szemét, hálás mosolyát. Fájdalmas, mégis gyönyörű percek azok, amikor ünnep idején már reggel korán gondolatban újra együtt vagyunk.

Ahogy mindig, ezen a reggelen is könnyeimmel küszködve suttoztam el a sírjánál, hogy mennyire szeretem. Szememmel végigsimogattam a szomorkásan mosolygó, színes árvácskákat, szívmengető hálával gondoltam a lányomra, aki már napokkal húsvét előtt kedves kis barkadiszt készített a síron apró, színes tojásokkal, festett, fából készült kis nyuszi- és csibefigurákkal. Könnyeimen át figyeltem egyre lassúbb, nehezedő mozdulatait, hiszen édes terhét, gyermekét hordta hét hónapja a szíve alatt. Gyermekét, akit bátyja soha nem emelhet már boldogan a magasba, akit nem taníthat labdázni, és úszni sem... A testvérére gondolt, aki anyyira hiányzott neki, akivel már nem oszthatja meg többé örömét - a legnagyobbat sem, hogy hamarosan anya lesz. Visszafojtottam hát könnyeimet, nem szóltam, csak csendben figyeltem lányom elhomályosuló szemét, fájdalmas mosolyát az arcán, ahogy díszítés közben gyermekkoruk közös emlékeit idézte. Csak annyit tehettem, hogy hagytam emlékezni...

Szemem ezen a reggelen is végigsimította még a lobbanó gyertyákat, majd vízért indultam, hogy ne szomjazzanak az ünnepi díszbe öltözött, színes virágok. Mindkét kezemben öntözőkannával közeledve érkeztem

vissza a sírhoz, ahol egy idegen asszonyt láttam lehajolni. Talán, majd ha közelebb érek - gondoltam - biztosan megismerem, kicsoda ő...

Élérzékenyültem, ahogy közeledvén láttam: mintha simogatná a feldíszített barkaágakat...

Az asszony jólöltözött volt, talán hetven éves lehetett. Többre nem emlékszem, mert szinte megbénultam a következő pillanatban. Az idős hölgy egyenként szedte le a barkaágról a színes nyuszi-figurákat, tojásdíszeket, és határozott, gyors mozdulatokkal rakta ballonkabátja zsebébe, miközben zavartan nézegetett - éppen az ellenkező irányba, mint ahonnan én érkeztem a vízzel teli edényekkel. Megálltam a sírnál, talán néhány méterre tőle, és a döbbszent csendben végre meghallottam a saját hangomat: önnek is meghalt talán a fia, asszonyom? Szinte kiszakadt belőlem a fájdalmas kérdés. Nem válaszolt persze, és kezével mohón szorítva zsebének tartalmát, egyre a szemembe nézett. Kérdésemet megismételtem, aztán kitört belőlem a tehetetlen, fájdalmas sírás. Az asszony még mindig némán a szemembe nézett, miközben lassú, határozott léptekkel hirtelen eltávozott, jobb kezével görcsösen szorítva zsebének tartalmát.

A sírás abban a pillanatban nem a gyász miatt tört ki belőlem. Lányomra gondoltam, és a meghitt pillanatokra, amikor könnyes szemekkel, a kedves emlékeket idézve díszítette a sírt néhány nappal az ünnep előtt, gyermekével a szíve alatt már nehezen hajladozva...

Vajon milyen világra születik az a kisgyerek, ha a meglett korú, idős ember tudata - akitől kiteljesedett bölcsességet várunk - ennyire sérült? Vajon milyen kincseket visz magával földi életéből ez az idős asszony végtelen útjára, hiszen korából ítélve az indulás már nem is olyan távoli? Vajon hiszi-e az örök életet, a feltámadást?

Én hiszek a megbocsátás kegyelmében, ami számomra egyfajta örökléteket jelent - az igazi szeretet örökkévalóságát.

„Aki halott, megbocsát,
ragyog az ég sátra.”

(Babits Mihály: Húsvét előtt)

Györke Seres Klára: Húsvét

Azon a napon
Virágba borultak a fák.
Részegítő illatot lehelt
Az olajág.
Egy ember térdre hullva
Imádkozott.
Az Olajfák Hegyén
Szelíd csend honolt.
Hirtelen lárma törte meg
A csendet.
Rohanó katonák lepték el
A hegyet.
„Ott van!” - kiáltott Júdás,
És megcsókolta Őt.
Az érte is imádkozó,
Könyörgő térdepelőt.
A katonák durván ragadva
Magukkal vitték
Az ártatlan vezeklőt.
Pilátus „mosta kezét”,
Ítélezett: „Feszítsétek!”
Ő nem hallván, csak
Az üvöltő tömeget..
„Feszítsd! Feszítsd meg őt!”
Kiáltotta sok torok, és a
Keresztfán sebektől vérezve
Az Ember haldokolt.

Elsötétült a Nap
Sötét uralta az eget.
A tömeg rémülten
Térdre esett.

Gonosz lelküket elhagyta
Remény, szívükben
Kialudt a fény.
Harmadnap megtörtént
A csoda...
Sírboltban emlékét őrizte
Gyolcsruha.
Lepel, mi testét övezte, mert
Ő Mennybe szállt
Atyját köszöntve,
Könyörögve értünk
Örökre.

Azon a napon
Virágba borultak a fák.
Részegítő illatot lehelt
Az olajág.
Az Ember térdre borulva
Imádkozott.
Nem tudták, nem hitték:
Isten Fia volt!

Szabóné Horváth Anna: Tavaszváró

Elárvult lelkem megremeg,
Ahogy fa ágán a dér csípte falevél,
Amikor haláltáncot jár,
S tudja, hogy már elszállt minden remény.

A kötél szakad, zuhanni
Muszáj. Lassan megszűnik a gyűrt borzongás.
Csak egy pillekönnyű érzés
Kering, mint elillanó nyári látomás.

Aludni térnek a színek...
Most fehér paplan alatt pihennek szótlan.
Egy új életet álmodnak
A melengető tavasz langy karjaiban...

Szakáli Anna: Kezét el nem engedted

Szavakat gyűjtesz és rejtéd,
mint fészket a madár,
láttam, amint lopva olvastad őket,
mint más az aranyát,
s neked a kamat szíveden virágzott,
kibuggyant, mint rügyből a virágok,
és simogatássá vajúdta magát,
hogy békét adj a szenvedőnek,
ki messzi világba készül,
s míg útjának fénye fel nem derengett,
kezét el nem engedted...

M. Simon Katalin: Út a Golgotára

Súlyos terhedtől vállad remeg
Verejték marja sajgó sebed

Mögötted halált zúg a tömeg
Véred szomjazzák dühös ebek

Tested kínjait lélekkel bírod
Bár hóhérok ássák sötét sírod

Lépteid nyomán fű serken csodára
Míg keresztet bírod a Golgotára

Golán Angéla Gabriella: Háromsoros húsvét

Áldozati bárány
a vakság oltárán
keresztre feszítettett.

Kovács Anna: Akadálymentes lakodalom

Szerdahelyi Jeremiást a gutaütés kerülgeti reggeli újságját olvasatlanul gyűrökölészve az árnyékszéken. Családjának sok éves hagyományát gyarapítandó meg akarják házasítani egy humortalan, szikkadt piszkafával, aki rendszeresen - jó menzás hagyományokhoz híven - mákos tésztát ebédel a gulyásleves étvágygerjesztése után, minek következtében egy komplett mákgubónyi adag szemcse színezi feketére mosolyát - gondolja Jeremiás, tudván a hölgyről, hogy egyházi kollégiumban nevelkedett fel. Más egyebet sem tud róla, se a magasságát, se a szemszínét, se azt, hogy szokott-e fogkrém ízű gumicukrot majszolni a déli harangszó bódító csilingelésének hatására. Ezek pedig elengedhetetlen információk, ha az ember nősülni akar - véli a vőlegény. Nem véli jogtalanul, csupán azon picor morfémát kell kiiktatnunk önmagával folytatott eszmecserejéből, hogy „akar”. A családi kötelékek elől ugyanis nincs menekvés...

A Szakra család lázasan készülődik. Még két nap az esküvőig; lányoknak ez lesz élete legszebb napja, a szó legszorosabb értelmében. Nagyon izgulnak, tekintettel arra, hogy a fiatal, üde Szakra Menta kiröppen a családi fészekből, mint egy bájos kis kolibri, így tökéletesessé kell varázsolni ezen frigláda-fosztogató életfordulót. Édesapja, Szakra Habakuk a díszlettervezők között serénykedik: ő döfködi fel három egymásba cuppantott kis sámliról pipiskedve a rózsaszínre hajsprayzett zsebkendőkből eszkábált papír rózsácskákat a mestergerendára erősített neorokokó chilei lampionokra. Édesanyja, Szakra Mária lánya rózsakvarc kövekből komponált habfehér fátyolos koronáját igazgatja a

Versailles-ból felfogadott, trendi öltöztető asszonyok között. A pap négyezer-hatszázhuszonhétszer elhadart, szokásos sablonokból össze-rittyentett beszédét gyakorolja. A ház többi népe az ünnepi menü körül kotnyeleskedik.

Szerdahelyi Jeremiás egyedül van otthon. Édesapja a bankban szorongatja háromszázharmincegyes sorszámát, melyen az szerepel legnagyobb öröme, hogy „Várakozók száma harmincegy fő, ami előreláthatólag három óra várakozási időt jelent a banki ügyintéző hölgy betervezett kétfogásos ebédje beiktatása végett”. Édesanyja az ünneplőgűnyáért ment el a szabóhoz, kinek feleségével kapucsínózza az időt már órák óta. Jeremiás sandán nézi a polcon meredező cilinderét. Bár nyelné el a föld, vagy csak egyszerűen cuppanna ki a bíborvörös feneké ennek az álságos bűvészkalapnak, csak neki ne kelljen megházasodnia. Ily felajzott állapotban Jeremiásnak merész gondolata támad: egy önmagát ért „váratlan” baleset sikeresen kiiktatná a pokolozót erre a hónapra, s ő időt nyerne...

Szakra Menta önmagát vizslatja a tükörben. Úgy érzi, nem elég szép. Fel van cicomázva, telebiggyesztve mindenféle giccsparádé kiegészítővel: a rózsakvarc Szakra koronát szegélyezi selyemhernyóból szőtt, fásírtgombóc fityegőkkel felgabalyított kendő, krémszínű zsenília lambada szoknya, és egy mélyen dekoltált kígyóbőr mellény a fehér blúza fölött, hogy kihangsúlyozza a terhességi csíkos push up-olt 75A-t. Illeg, billeg, de úgy látja, nem olyan, mint egy szokvány menyasszony. A pap hiába nyugtatja, hogy nincs párja a világon (mert amíg így néz ki, ez valóban esélyes marad), Menta csak nem hiszi el. Ő nem átlagos, és nem is tudná elviselni, ha egy tucat teremtés, minden szempontból középparaméterű férjura legyen. Úgy érzi, ebben az esetben hozzá se menne.

Száll az idő, száll a hetedik emeletről kiesett fém bili, Menta leszáll a tükör előtti emelvényről, Jeremiás alászáll egy 1982-es felsportosított nosztalgia Trabantnak. Szerencséje van, révbé ér: bal lábának sípcsontját kettéreccsentvén nyolc napon túl múltó sérülést szerezvén súlyos átinterpretálások foganatosodnak a nagy nappal kapcsolatban. Egyrészt a Szakra család erőteljes érzelmi megrázkódtatáson megy ke-

resztül a Szerdahelyiek sajnálkozó magatartásának tanúsítása hatására. Másrészt az esküvőt átadatálják két héttel későbbre, amikor súlyos áprilisi ónos szitálás hamvasítja be a zsebkendő rózsák fátyolosan érzékeny felszínét. Harmadrészt a végzetét nem kerülheti el senki.

Áprilisi ónos szitálást írunk, két héttel később. Szakráék állnak a templomban puccba vágva. Egészen rendkívüli látványt nyújtanak. A pap a maga százhuszonhárom centis, kilencvenhét kilós testarányait fekete papi öltözékkel palástolja. Levartt jobb szemén Arnolfini házaspárt ábrázoló Jumurdzsák szemellenző. Habakuk nem létező alsótestével metálfényű gördeszkán, öltöny felsőben - az öltönyalsót megspórolva - gurul be, majd áll meg vigyázban a menyasszony mellett. Máriának idegességében elkezd viszketni a fantomorra, amit fantomkeze segítségével már-már véresre vakarná, ha nem veszítette volna el ezt mindet tizenöt évvel ezelőtt, amikor egy szúnyogot próbált arcáról elhessegetni arcáról egy hentesbárddal, majd mikor a moszkitócska kecsesen továbbröppent a lecsapott vérvörösen spriccelő csonka orról, az asszony kénytelen volt továbbhadonászni a másik karja irányában, hogy megszabaduljon a kis kellemetlenkedőtől. A kétszázkilencvenhét fős násznép egyik fele zavartan kukucskál ki patetikus ünnepi ábrázatából, másik fele múltbaival várakozásteljesen dobol, üvegszemeit mereszti, vastüdeit tágítja friss, boldogságtömjénes levegő beszippantásával. De mind közül Szakra Menta a legsugárzóbb. Még kisgyermekkorában összeszedett a strandon némi radioaktív fertőzést, de fejlődése szerencsére megúszta annyival, hogy kislelőtt korára kacagó zöld réten pattogó labda-nagyságú púp ékeskedik hátán, és csípőficamának hatására bal lába tizenkilenc egész öttized centivel rövidebb, mint a jobb. Kecses ortopéd cipőjében tükön ülve, toporogva várja a vőlegényét, akit előzetes hírek alapján tolószékbe kényszerített a balesete. A lányserű képződménynek épp ezért vált szimpatikussá unalmasan szabályosnak hitt kedvese; most viszont nagyon felkeltette érdeklődését a begipszelt, tolókocsis imposztor.

Szerdahelyiék egy szem fia legboldogabb napja felé gördülve - leendő anyósával ellentétben - még tudja húzni az orrát. Édesapja oldalba böködi, és ellátja jó tanácsokkal, egy szebb élet lehetőségével kecseg-

tetve. Édesanyja helyeslően hüppög. Jeremiás viszont csak a teljes gubó mákmosolyt látja maga előtt, mely a végérvényes ikkent szegélyezi. Ezen minutumban kiszemel magának egy 1994-es, bolgár rendszámú Lada Samarát, s nagyot lendít magán, mikor észre kell vennie, mártír testrésze nem hajlandó engedelmeskedni többé. A kamikaze akció megíúsul; a család a gólyafészek tartalommal tapasztott templomhoz ér.

Helyi szokás szerint az elbűvölő menyasszony áll az oltár előtt az édesapja felső hányadával, és a palástolt megjelenésű pappal. A vőlegényt pedig a szülei kísérik be két oldalról (hogy el ne találjon szökni) az Oszkár-gáláról leselejtezett vörös szőnyegen végigsomfordálva. A diplomajutóban két mesterséges tesztoszteronmonstrum. A vendégseregben ki feláll, ki műlábára emelkedik, s euforikus csendben várják a magasztos fejleményeket.

Jeremiás utolsó lehetősége, hogy kitörjön az örökre szóló kötelékből, s nekilódul. Megráncolja szemöldökét, összeszorítja hiánytalanul fehér fogsorát, maradék lábát izomba feszíti, kitépve magát szülei konzum karjából, karizmatikusan teker, hajt, kerekezt, át a megrökönyödött vendégseregen, keresztül az Oszkár-szőnyegen, neki az oltárnak, s elgázolja, eltiporja a lefátyolozott örök hűség fiatal torzóját. A tolókocsi felborul, Jeremiás homlokzatára esik; mindenki köréjük gyűlik. A szétzilálódott oltár s a pap mellett Menta próbál lábra kecmeregni, immár ortopéd cipő nélkül, fedetlen arccal s felsőttesttel. Megyalázott dekoratív öltözkéiben piheg, szenvedélyes, mákgubómentes Dezdemónaként firtatja az ő merénylő Otellója tekintetét. A hősszerelmes immáron törött karját próbálja a megfelelő irányba visszafityegtetni; megfagy a levegő. Jeremiás melegséget érez, olyat, mint még soha, remeg, ég a tekintete, kiszárad a torka, melyet verejtékes köszöreléssel próbál megszüntetni. Úgy érzi, semmi sem volt hiába, érzi a házasság kovalens kötését feltüzelő Bunsen-égő lángját, s Amor nyilával a farában néz ki az azbesztes tűzhálónak tetsző tolókocsi-küllők közül: még soha életében nem látott ilyen gyönyörű papot.

A Képzeld el irodalmi folyóirat honlapja: <http://kepzelde.hu>

Varga Tibor: A szeretet versei

Látomás

Leírhatatlan száll az este.
Ily késő órán is holdtalan.
Rám telepszik a sötétség teste,
magam vagyok nagyon. Magam.

S e dobhártya-csendű éjsötétben
látom, hogy áttűnván a falon
fehér angyalarc hajol fölém,
ő az én óvó angyalom.

Átlengi körben a szobám,
felgyújtja a mennyezeti holdat,
létemnek szikrázó alkonyán
minden szépséget összekuporgat.

Felőled fúj

Felőled fúj hozzám a szél,
felszítja a soknyelvű lángot,
tudom már; ha nyugtalan az álmod,
Téged jajong a parázsló, rőt levél.

Rajtam is remegés fut át,
ha meglátom peregni könnyed,
e létezés nekem se könnyebb,
ha megérezem, Neked mikor mi fáj.

Hamuhodván, pilléző pernye -
szállnék pillád fölé, szép szemedre,
ha gyötör lelked iszonyú magánya,

röpítenélek égi terekbe,
lényed végre igaz álmára várna,
s vállam lenne szép fejednek puha párna.

Dittrich Panka: Tavasz (haikuk)

Harmat-lehelet,
Ébredező hajnalon,
Szirmokat keres.

Sok ezer virág,
Szirmok, színek, illatok,
Egybefonódnak.

Szellő simogat,
Meleg öleléssel átkarol,
Nyíló rózsabimbót.

Golán Angéla Gabriella: Húsvéti dialóg

1. Júdás dala

Fogsz-e szeretni még,
ha ajkam áruló,
s kezemben az érmék?

Harminc ezüst érték,
s tán csábító a szó,
melyben hit a mérték.

Nem a pénzért teszem!
Isten van itt velem,
s térít eme útra.

Csak egy mártír tettem
segít e helyzeten,
s zár bilincset a múltra.

2. Jézus dala

Hogy tudnám feledni,
szeretted, mint senki,
s megértetted a tant!

Sors't magadra venni,
s árulónak lenni...
Meváltásom a hant,

S én atyámnál lézsek...
(Te) nem kapsz menedéket,
csak haragot találsz.

Eme földön részed
nem lesz boldog élet,
bár merre is jársz!

3. Epilóg

S Júdás készre tetten
lassan, szétvetten
Anneászhoz ért!

S Jézus megvetetten,
függött a kereszten
nem saját bűnökért!

Czégény Nagy Erzsébet: Várlak

ablakomra tapadt vágy
ecsetvonásnyi kép
szemem zugában
búzakalász öledben
holnapunk ígérete
karjaid szorításában
szabadságom
nélküled vagyok rab
belőled futnak
vérerek melyek
bennem végződnek
szemeddel látok
vakságom a te
bizonyosságod

Komor Zoltán: Tavaszpalack, télpárna

Kopár, téli mező: a földeket borító hó ropog az idős asszony talpa alatt, ahogy lassan lépked. Tekintete szürke és üres, a kezében egy palack, amit mikor megdörzsöl, kiszabadul fogságából végre a tavasz. - Ragyogjanak a mezők! - kiált fel az asszony, és kérges, öreg tenyere a palackot simítja. - Boruljon virágba minden karfa, legeljenek ősz hajamból a bárányfelhők! Hízzanak csak! Ha majd egyszer levágjuk őket, vérük sóssága örökre távol tartja a jégcsapokat!

Ahogy szavai elhangzanak, patakok törnek fel a távoli hegyek kövei közül, és most párnákat cipelnek a habok, amelyekbe a hosszú téli éjszakákon látott álmok vannak bezárva. A hó mind elolvad, meztelen fiúk és lányok hajtanak ki a földből. Szívverésük ott lüktet most minden fában. Messze, a faluban magok pottyannak ki egy ágyban fekvő öregember pupillájából és virágok hajtanak elő a padlódeszkák közül.

- Kerítsetek nekem ásót! - így kiált rögtön a haldokló. - Föld van alattam! Kiásom magam fogyó életemből egy újba! Fialat leszek ismét, letekerem testemről a ráncokat! Hiszen damil az! Majd pecázok vele, ha már ismét gyerek leszek!

Csicseregni kezd hát a réti pipacs. A faluban szivárványok nőnek a házfalakon, napéjegylenlőség költözik minden konyhába. Régi fogadalmak hullnak ki a villák fémtüskéi közül.

- Eleget gyalogoltam már a saját hajjamban! - folytatja az idős asszony a mezőről, zsebeiből színes krétákat húz elő, összemorzsolja őket és beszórja velük a fejét. - Suttogásaim megfogadták, hogy olyan testet keresnek, amiben nyugodtan alhatnak téli álomot.

Nedves csókot adnak egymásnak a földből kihajtott fiatalok, majd egyszerre így szólnak: - Csendes a rettenet, de milyen hangos a boldogság! Dobjunk fátylakat az ablaktáblákra! Cipeljük messzire a ködöt! Mosolygó arcokat támasztanak a lámpaoszlopnak. Kigyullad egy lant, húrjairól pattanó szikrák olvasztják meg a radiókat. Ki esik teherbe egy naptártól, és hordja ki végül a hónapokat méhében?

- Sose volt még ilyen zöld a hálószobám! - hallatszik valahonnan messziről az ágyból kikelő öreg férfi hangja. - Valósággal... Valósággal füstöl a lelkem és belülről izzad a torkom ettől a látványtól!

Gyermekek kergetik egymást a tó tükrén. Árnyak törnek fénysugarakra, bort csorgatnak pohárba mellbimbójukból a meztelen lányok.

- Az én álmom másokat mindig felébreszt! Gyerekkoromban is virrasztott az egész ház, ha én egyszer elaludtam... - tárja szét öreg kezeit a hölgy. - A tájba pakolok ablakokat, csakis egy tisztos korú üveg mögül nézve kacsintanak a fűzfabarkák. És ez micsoda kirakat! Láthatod rajta keresztül, ahogy traktorral szántom a tengert! A kezeimbe pedig csavarokat ültettem, repüljenek hát a gyertyák!

Valaki ezt meghallva ásót kerít az ágyból kikelt öregnek. Az beleborzong a fából készült nyél érintésébe. Az utcákon már nyírfák vágatnak. Együtt bólogatnak a rajzok, a fiatalok csókot ültetnek egymás nyakába. A falubeliek kiveszik az ablakból a jégvirágokat, jácintot tesznek a helyébe. A kertben így incselkedik a hóvirág:

- Sok-sok pucér asszony, látlak ám titeket! Minek istápoljátok azokat a koboldokat? Az agglegények mind rovarok!

Egy rigó csipegeti fel a temetőben felejtett sok-sok könnyet. Gyertyák pattannak le a sírkövekről, és futkározni kezdenek a koszorúk körül, pattognak, mint akik repülni készülnek. A méhek messzire cipelnek egy ott felejtett kapát, az éléről olvadt viasz csöpög a földre.

- Csókoljátok csak le egymás ajkáról a muzsikát! - figyelmezteti a hölgy a mezőn ácsorgó ifjakat, majd elindul, kezében a palackkal, hátul hagyja őket. Cipője talpát a zöld fű csiklandozza. Magasan követni kezdik a bárányfelhők.

A fiúk és a lányok szeretkeznek, majd így szólnak végül a mézzel megtermékenyített lányok: - Nos, vőlegény-jelöltem! Elképzelttem szobánknak, ahol lakni fogunk ezután. Itt van, ni! Itt, itt a tenyeremben. - Majd széttárlják fehér kezeiket, amiből törött szárnyú pillangók hullnak a földre.

Távol, a folyónál egy kisfiú horgászik. Pecabotja egy ásó, amire hosszú damilt tekert. Hamarosan kifogja a folyón érkező párnákat, és felvágja a hasukat késével. Így szabadítja ki újra a telet.

Ricza István: Pont én ne tudám?

Pont én ne tudám, hogy a szerelem,
az micsoda gyönyörű szép dolog?
Amikor napestig rád gondolok,
s folyton azt kérdezem: jössz-e velem?

Pont én ne érezném, mennyire jó
csak megérinteni is két kezed?
Mint aki oly sokáig éhezett,
s hirtelen ott a sok enivaló.

Valami azt súgja: jaj, nem elég,
hogy ez végképpen meggyőzzön téged.
Valami, valami kellene még,

ami fontosabb, mint az élet.
Ki tudja, van ehhez útmutató?
Elfogy az ihlet, csak dadog a szó.

Baranyai Attila (Anisse): Kipattant lét-buborékok 71.

Rád talál vakon
a bódító szerelem
dobd hát el gyorsan!

Czégény Nagy Erzsébet: Eső blues

kezem ernyő
arcunkon vízgyöngyök
ránk feszül a vágy
egy ódon kapualjban
éjszaka vigyáz
míg hozzád simulok
szemedben ablaknyi fény
s úgy ontod felém
hogy talpamig ér
megszűnő világ
egy négyzetméteren
ujjaink hegyéből
futnak dallamok
idegpályáinkon
táncol kavarog
omlasz fölém
öledben eltűnök
nyílnak menny csatornái
talpunk alatt víztócsa
hömpölyög

Kaskötő István: Illatos ligetben

Egy illatos ligetben ma virágot szedek.
Gyermekláncfűből fonok koszorút,
hadd díszítse fejed.
Rózsaszirmokból lesz az ágy
és hársfalevelek,
margaréták vesznek körül
fehér párnák helyett.

Ha majd leszáll az alkony,
öledbe hajtom fejem.
Megvallom újra s újra:
az illatos ligetben
csodás a szerelem!

Kelemen Zoltán: Cseresznyefa

Napsütötte reggelre virradt
Néhány felhő kószál csak az égen
Falevelek hajladoznak esőcseppek súlya alatt
Méhecskék kezdik meg táncukat a réten

Illatok kavalkádja festi tarkára a friss levegőt
Szellő alig mozdul a bokrok közötti csendben
Ökörszem félénken szeli át a zöldellő legelőt
Kis hangyák sorakoznak egymás után rendben

Tarka pillangósereg násztáncát ropja
Cseresznyefa szégyenlősen mosolyog ezen
Nem bánja ha gyermek-kéz a gyümölcsét lopja
Hisz ő már tudja milyen az igaz szerelem

Chrenkó Petra: Tavasz lelke

Tavaszi napsütésben csillog a deres hajnal,
szikrázó sugarak élesztik a természet lelkét,
melengető boldogság, megújulás terül el mindenhol,
lassan rügyezni kezdenek a fák,
a tavaszi megújulás színt hoz a téli kopárság szürkeségébe.
A nap melengető ölelése megnyitja a természet, a világ szívét,
s zöldülésbe hajlik, színes virágok borítják a földet .
Nemcsak a világ, de az emberek is „megnyílnak”,
vége a fagyos télnek,
s újult kedvvel törnek előre a virágzó ujjongásba .
Ilyenkor körülölel mindent a szerelem,
nincs is szebb, mint mikor kézen fogva sétálsz Szerelmeddel .
Ilyenkor mindenhol lüktet az éltető szerelem,
tavasszal születnek az ártatlan lelkek, kik napvilágot látva
gyönyörrel teszik első lépéseik ,
szerelmek burján'zva, karolnak egymásba,
enyhe finom szellő járja be a gazdagon zöldellő réteket.

Varga Katalin: Nyuszkó húsvétja / Mese /

Nagy volt a sürgés-forgás húsvét előtt a mezei nyulak birodalmában. Nyúl apó már harmadszor fordult kis szekerével tyúkanyótól a festeni való tojásokkal. A nyuszik kis házikóikat csinosították. Hiszen húsvétkor jönnek a gyerekek a szüleikkel látogatóba. Ilyenkor a nyúlgyerekeket is elviszik magukkal vendégségbe.

Szebbnél szebb hímes tojásokat festett a nyuszikák apraja-nagyja. Csak Nyuszkó szomorkodott bent a házban.

- A családban mindenki szép tarka, csak én vagyok hófehér. Engem senki sem fog így elvinni - siránkozott. Még a tojásfestésre sem tudták rávenni.

Aztán végre eljött a várva várt nap is. Vidám madárccsicsergésre ébredtek. Csak úgy csillogott a napsütésben a sok tisztára mosott ablak. Nagy örömükre megérkeztek a vendégek is.

Pankát tolókokcsiban hozta el az édesanyja. Hosszú, szőke, göndör hajú, kék szemű kislány volt. Közeledett a születésnapja. Ez a látogatás volt az egyik ajándék. S a remény, hogy sikerül majd a műtét, és újra tud járni a balesete után.

Tetszett neki minden: a színes sokadalom, a nyuszikák házacskái. Vidám kacagása kicsalta a házból a könnyes szemű Nyuszkót is.

- Te miért sírsz? - kérdezte tőle Panka

Kis nyulunk nem tudott megszólalni. A tolókokcsis, csodaszép kislány látványa megrendítette. De még valamit észrevett. A napsugaras mosolyt az arcocskáján. De azért elkezdte:

- Tudod, én fehér nyuszi vagyok. - De Panka nem hagyta, hogy befejezze a mondatát.

- Nyuszika! - kiáltott fel - Én éppen ilyen fehér bundás, piros szemű nyuszi keresek. Eljössz velem? -

A meglepett nyuszi hatalmasat ugrott, gyorsan elbúcsúzott hát mindenkitől.

Aztán Panka már vitte is haza kis kosarában.

Nyuszkó úgy érezte, ez lesz élete legszebb húsvétja.

Igaz barátok lettek Pankával. Ott volt ő is a kislány ágyánál, amikor megoperálták S aztán hamarosan együtt kergetőztek a réten.

Azt biztosan tudom, hogy ebben a szeretet ereje is segített.

Mentovics Éva: Tapsifüles és a húsvét

Tapsifüles kicsi nyuszi
erdő szélén bandukol,
nyúl anyóka várja haza
bokrok alján valahol.

Szeleburdi fiacskája
elkóborolt. Hol lehet?
Holnapután húsvét lesz már,
izgatott a sok gyerek.

- Kétszáz tojás vár festésre,
s hogy elszaladt az idő.
Este van már, s nem ért haza.
Hol van ez a lóköttő? -

Tölgyfa csúcsán bagoly huhog:
- Ne morgolódj, nyúl mama!
Bizonyára megéhezik,
s hazahozza a hasa -

Igaza lett bagoly úrnak.
Mire sötét este lett,
korgó hassal haza is ért
a csavargó nyúl gyerek.

Másnap aztán sürgölődött,
kosarat font szaporán.
Nem egyedül, segített még
két takaros nyuszi lány.

Tapsifüles füngén pingál,
csillog a két nyuszi-szem.
- Este hatra elkészülünk.
Legalábbis úgy hiszem. -

Nyúl anyóka boldog most már,
nem marad el a húsvét.
Sokasodnak a tojások,
nem is kell több, csak húsz még.

- Büszke lehet a fiáral! -
huhogta a vén bagoly.
- Ilyen csodás tojásokat
nem is láttam még sehol.

Kamarás Klára: Álomhajó

Most kék vízen lebeg ezüsthajóm.
Madárdal száll felém, s oly álmodón
érint a szellő, mit fényes selyem...
Repüljünk át az álomtengeren!

Figyelj! A parton pálmák intenek,
a távolban talán egy kis sziget...?
Kit érdekel most élet vagy halál,
ha egy-két ilyen álom rám talál...

Tovább, tovább... nincs veszve semmi sem,
még itt vagyok, még feldobog szívem.
Még hajt a vágy, leírni azt, mi jó...
Ne hagyj el, álom... fény... ezüsthajó.

Páter Gergely: Egy tavaszi reggel

Hűvös van még, keletre ébred a Nap,
Csak fáradt, felhőkölő, hajlongó sugarak
Tánca ébreszt. Feleszmélek,
Mégsem vagyok teljesen képes felkelni.
Mint fullasztó zuhatag,
Özönlenek álmaim, nem érzek már semmit.

A szunnyadás véget ér, szemem kinyílik bátran,
Megint az érzés, hogy engem nem erre szántak.
Van még öt percem, a minden még várhat,
Nem most lesz az, ne várd tőlem hiába.
Visszahúz az ágy, visszakér a párna,
Mindenem arra vágyik, hogy engem hagyjál ma.

Papp Für János: tavasz

kivirágzott benned a tavasz:
illataid közt halkán sétálok
(lépteim ismered-e még?)

Hajdu Mária: Első levelem

Az első szerelmet, azt hiszem, senki nem felejtí el. Vajtán nyaraltunk, amolyan SZOT-üdülőben. Akkoriban még gondoskodtak a gyermekek üdültetéséről a vállalatok.

Külön a lányok és külön a fiúk. Én lehettem úgy tízéves. A fiúk között volt egy, aki bámult örökösen, hol egy csokor számócát, más-kor üzeneteket küldött nekem. Amikor bámult rám, én elvörösödtem. Szólni egyikünk sem mert. A nevét is megtudtam: László. Egyetlen szót sem beszéltünk egymással.

Letelt a két hét, készülődtünk hazafelé. Akkor lépett először hozzám, és a tenyerembe tett egy cédulát, amire felírta a lakcímét.

Hazautaztunk. Eldugtam a cetlit, és hetekig vívódtam, hogyan küldjek levelet, amikor nekem nincs pénzem. Alig vártam, hogy elkezdődjön az iskola, és megkapjam a zsebpénzemet: 10 forintot.

Titokban, dobogó szívvel írtam levelet Lacinak. Ügyesen, okosan kellett intéznom a postára adást, mert akkoriban nem csellenghettek a gyerekek céltalanul az utcán. Alig vártam, hogy megérkezzen a válasz.

Tele voltam izgalommal, feszültséggel. Egyszer csak megérkezett a várva-várt levél. Ünnepléses pillanat volt. A torkomban dobogott a szívem, ahogy felbontottam az első szerelmes levelemet. Mert az volt! Olyan gyengédség és áhítat sugárzott a levélpapírról, hogy elállt a lélegzetem. Akkor hirtelen belépett az édesanyám, kivette a kezemből a már ötödször olvasott levelet. Biztos furcsa volt neki, hogy én vagyok a címzett. Elolvasta, de azonnal összetépte. Annyit mondott csak, hogy kicsi vagy még ehhez. Soha többé nem írhattam Lacinak. Gyanítom, hogy a tőle érkezetteket édesanyám gondosan megsemmisítette. Néha olyan titokzatosan nézett rám, mintha mondani akarna valamit, de meggondolta magát.

**Könyves Tóth Enikő: Jöttél felém
A.A.G-nek**

összekulcsolt kezünkön a pecsét
forró áramlatok pengéi villannak
fehér inged szentként villámlott az égen
rózsáid ontották illatukat felénk
szemed kékjében fürdött a lelkünk
szívünkben lüktetően egyé vált a perc
s a remény
mit nem választhat el a messzeség

még egyszer nyisd ki felém az ajtót
szívem újra virágként bomlik eléd
pihekönyű ébredéssel
itt a hajnali álom
az örök vágy kiapadhatatlan hitében
hisz bizonyosság van
a szerelem egy utolsó életért

Papp Für János: Eső után

Sétálunk a fasorok közt, könnyű
szél az arcodon, avarba süpped
macskalépted, marad a szótlanság.
Válladon megpihen a harangozás,
távolodsz, zsebedben az összegyűrt
délutánnal. Viszed valahová. Utoljára
érsz hozzám, szemedben a horizont
vékonyka vonalával. Tanácstalan vagyok,
akár egy temető. Végigsimítod szél verte
arcomat, fülembé súgsz egy részletet
abból a harangozásból, ami rád tapadt.
Majd továbbindulsz a végeláthatatlan
járdán, és elvékonyodsz a ki nem mondott
mondatok oszlopai közt. Eltűnsz a félholtra
vert tájban. Mire magamhoz térek, már késő.
Hiába fordulok feléd, mert nem tudom,
hol lépted át a szép ívű szivárványokat.

Standovár Ágota: lakatos

jó lenne sétálni
veled
a gesztenyefák alatt
kinevetni a telet
most különösen szép
ahogy árnyékunk
növe fogyva lép
a székesegyháznál
közben a szél
kabátomról
gombot tép

ilyenkor kellene
meleged
nagyon szerelmesnek
lenni
téged látni a rácsnál
a lakatok helyett

Kaskötő István: Álom...

mint patikus a gyógyírt,
az éj méricskéli a tűnő álmot,
parányit, hogy meg ne ártson,
és majd ha a hajnal jön -
a józanító reggel minden bajával, örömeivel
- nyelvem alatt édes-keserűn
sejtelmes ködbe takarva, mint messze tűnő emlék
ismeretlen arcod, ízed még velem marad...

Végh Sándor: Anyámnak

Piros pipacs, csak játssza, hogy még él,
őrzi vörösét, szirmain, remeg az első vér.
Harmatos ajkára hajlik a képzelt éj.
Kívánt boldogsága örömet ígér.
Gyermekének egy szelet kézkedvenc kenyér.

Molnár Szilvia (Aphrodite): Tavasz-érzések

szárnyatlan álmok -
ködökbe burkolóztak
félszeg szavaim

néma utakon
álmotag szellő lebeg
magánykabátban

megfakult angyal
kancsal pillantásában
magát láthatja

Kamarás Klára: Holdezüst romantika

Ezüstös fény hull most a házra,
beles a hold az ablakon,
és holdezüstre festi lágyan
a hajam, a karom ... a vállam...
S az ágyon, nyáréji melegben
ezüstoffénytől ragyog a testem.

Most így, csak így érints, te drága,
és bársony legyen minden szép szavad,
hisz ez varázslat, ez a hold varázsa,
megtörni hangos szóval nem szabad.
Ó, simogass! Én mindig arra vágytam,
hogy simogass, ahogy a holdsugár...
Hát nem tudtad, hogy régen erre vár
a hajam...és a karom...és a vállam...

És csókolj úgy, mint senki mást,
és csókolj úgy, mint a mesékben,
mintha azt hinnéd, nem szabad,
s én kérlelnék, hogy... miért nem?

És csókolj vadul és mohón,
hisz' már lobogó tűzzé váltam,
csókkal boríts, ahol csak érsz:
ezüst nyakam... ezüst hajam...
a karom és ezüstös vállam...

Elbújt a hold.

Elönti a szobát a lüktető sötét.
Ne sajnáld az eltűnt ezüstcsodát:
Majd kárpótollak mindezért.

Irodalom Feketén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>

Papp Für János: szonett nekünk

te ott én itt ülök s csak hallgatunk
de féltjük a másikat mind a ketten
lassan összeáll a sok-sok kis csöndből
valami végérvényes érthetetlen

mikor már a szerelem sem elég
s meglazulnak a szoros ölelések
semmi sem tarthat már vissza minket
s a végén elcsendesülnek a léptek

nincs már érkezés csak mindig indulás
kifosztott tekintetben árválkodunk
szeretetlenül de mégis indulunk

utánad nézek te nem fordulsz felém
számban maradtak az utolsó szavak
amiket mondanom kellett volna még

Ricza István: Evoé

Várd ki, mikor majd
enyhe idővel az április eljön,
s látja, ki körbetekint,
már ideért a tavasz!

Fű, fa, bokor hajt,
átsüt a nap sugarával a felhőn,
és bizonyára megint
friss evoéra fakadsz.

Kiadó: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.
Tördelés: Vizuális Pedagógiai Műhely (<http://www.vpm.hu>)
Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://www.iropult.hu>)
Főszerkesztő: Baranyai Attila – Szerkesztő: Gósi Vali
Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.
Elérhetőség: <http://www.kepzeldel.hu> - folyoirat@kepzeldel.hu
ISSN 1789-6479 (Nyomtatott) - ISSN 1789-6487 (Online)

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
